

ก่อนการประชุมเยาวชนภาคพื้นยุโรปที่เมืองโปซันน์ (Poznan) ประเทศโปแลนด์ (ในเดือนธันวาคม 2009) และการประชุมเยาวชนภาคพื้นเอเชียที่กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ (ในเดือนกุมภาพันธ์ 2010) พวกเรา รู้สึกขอบคุณที่ได้รับเชิญจากคริสตชนในประเทศจีน บรรดาครูของพวกเราสองสามคนไปพักอยู่กับพวกเขาเป็นเวลา 3 อาทิตย์ ต่างรู้สึกซาบซึ้งไปกับการแสดงออกถึงความเป็นเจ้าบ้านที่มีน้ำใจดีในแบบต่างๆ หลังจากได้เข้าร่วมประชุมแบบต่างๆ หลายครั้งแล้ว ดูเหมือนมีความจำเป็นยิ่งขึ้นที่จะทำความเข้าใจต่อสภาพการณ์ภายในของพระศาสนจักรและประเทศที่กว้างใหญ่ไพศาลของพวกเรา ซึ่งประกอบไปด้วยชนเผ่าต่างๆ ถึง 56 เผ่า

ที่ทางเข้าอาสนวิหารคาทอลิกแห่งนครปักกิ่ง คริสตชนจะผลัดเปลี่ยนกันคอยให้การต้อนรับผู้ที่มา สุภาพสตรีสูงอายุท่านหนึ่งบอกเราว่า “หลังจากหลาย ๆ ปีที่ไม่สามารถต้อนรับพวกเขาได้ทุกคนดังที่เราปรารถนา”

ชายหนุ่มคนหนึ่งอธิบายว่า “ชาวจีนเชื่อถึงสวรรค์ สิ่งที่เกิดขึ้นไปเสมอมา หลายๆ ทศวรรษที่ผ่านมาไม่ได้กำจัดค่านิยมดั้งเดิมอันล้ำค่าต่างๆ ออกไป โดยเฉพาะ ในด้านการแสวงหาความสอดคล้องของสังคม และการให้ความเคารพต่อผู้สูงวัย โชคดีที่ว่าหลาย ๆ ปีที่ผ่านมา ชีวิตด้านวัตถุ ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น แต่ในเวลาเดียวกันหลายๆ คนก็รู้สึกได้ถึง ความว่างเปล่าฝ่ายจิตวิญญาณและกำลังมองหาความหมายในชีวิต เยาวชนจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ กำลังหันไปหาศาสนา โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ๆ”

พระศาสนจักรในประเทศจีนยังมีจำนวนน้อย และบ่อยๆ แล้ว ต้องใช้ชีวิตแบบล้าเคี้ยว แต่บรรดาคริสตชนก็แสดงออกถึงความเชื่ออย่างทรงพลัง พวกเราชื่นชมต่อความเพียรพยายามและความซื่อสัตย์ของพวกเขา พวกเราแน่ใจว่าพระเจ้าทรงดำเนินงานของพระองค์อยู่ พวกเราได้พบบรรดาผู้มีความเชื่อซึ่งแสดงบทบาทอันร้อนรนในการสร้างอนาคตของประเทศเขา ตามแต่สภาพการณ์อันท้าทายของตนจะอำนวย เช่น ในมณฑลเสฉวน หลังแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ใน ค.ศ. 2008 มีหลายคนได้ไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของแผ่นดินไหว และยังคงทำงานอยู่ที่นั่น โดยบรรดาผู้คนต่างพากันชื่นชมอย่างมากมาย

บาดแผลจากความแตกแยกต่างๆ ในศาสนจักรทั้งหลายจากอดีตกาล ไม่นานมานี้มันเจ็บปวดถึงนัก เมื่อมันใจว่าถึงเวลาที่จะก้าวข้ามไปได้แล้ว การเริ่มในจิตใจเช่นนี้เป็นสิ่งสำคัญต่อผู้มีความเชื่อ การหันกลับไปหาพระเจ้าพร้อมกันด้วยการภาวนาร่วมกันอาจเป็นวิธีการ ที่แสดงว่าความเป็นหนึ่งเดียวกันนั้นเป็นไปได้

ในประเทศจีนคริสตชนจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ รู้สึกอ่อนไหวต่อจุดที่เชื่อมระหว่างพระวรสารและมรดกจากภูมิปัญญาดั้งเดิม ทั่วๆ ไปในทวีปเอเชียมีบรรดาผู้ที่พยายามดำเนินชีวิตตามแนวพระวรสารในรูปแบบของการเสวนากับวัฒนธรรมศาสนาต่างๆ และให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อคนยากจน คริสตชนในทวีปอื่นๆ จะยอมรับแรงบันดาลใจอย่างกว้างจากแนวทางนี้ได้ไหม?

เพื่อแสดงถึงมิตรภาพและกตัญญูตอคริสตชนในประเทศจีน ในค.ศ. 2009 หมู่คณะเทเซของเราได้จัดพิมพ์พระคัมภีร์จำนวนหนึ่งล้านฉบับ โดยผ่านทางปฏิบัติการแห่งความหวังและแจกจ่ายไปในทุกส่วนของประเทศ

จดหมายจาก... เทเซ

เลขที่ 266 ฉบับพิเศษ

จดหมาย 2010

จดหมายจาก...ประเทศจีน

ในตัวของมนุษย์ทุกคนมีการโยยหา

เห็นความแตกต่างทั้งหลายของวัฒนธรรม ซึ่งอาจสร้างเครื่องกีดขวางระหว่างทวีปออกไปนั้นมนุษย์ชาติทั้งหมดคือครอบครัวเดียวกัน¹ การที่เราได้ไปเยือนประเทศจีนทำให้เรามั่นใจในเรื่องนี้มากยิ่งขึ้น

ไม่ว่าวัฒนธรรม ยุคสมัยหรือประวัติศาสตร์ของเราจะเป็นอย่างไรก็ตาม เราต่างโยยหา ต่างกระหายที่จะมีชีวิตอันครบครัน

บ่อยครั้งที่เดียวที่พระคัมภีร์มักทำให้เราหวนกลับมาสู่ความกระหายนี้ พระคัมภีร์เป็นดังเครื่องหมายที่พระเจ้าทรงสลักไว้ในตัวเราเพื่อนำเรากลับไปหาพระองค์ เราจะยอมให้ความกระหายนี้ทำให้ตัวเราหลงใหลโดยไม่ต้องการทำเพิ่มเติมเปี่ยมโดยเร็วหรือ? ความกระหายหานี้อาจกลายเป็นความรักซึ่งคุกรุ่นอยู่ในจิตใจเราต่อพระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือความเข้าใจของเราขึ้นไป⁴

ยิ่งเราแสวงหาพระเจ้า เราก็มักค้นพบอย่างแปลกใจว่าพระเจ้าเองทรงเป็นผู้ค้นหาเรา ก่อน ในหนังสือประกาศกโฮเซยา พระเจ้าทรงตรัสกับประชากรของพระองค์เสมือนชายกล่าวกับหญิงที่ตนรักว่า “เราจะชักชวนเธอ เราจะนำเธอไปในที่เปลี่ยวและพุดแบบเปิดใจกับเธอ” จากนั้นเขาเสริมว่า

- 1 พวกเราทั้งหลายเป็นมนุษย์ชาติครอบครัวเดียวกันที่อาศัยในโลกใบเดียวกัน ดังนั้นจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่จะรับผิดชอบร่วมกันต่อสิ่งสร้างและสภาวะแวดล้อม
- 2 “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์ตั้งแต่ชาติตรู วิญญาณข้าพเจ้ากระหายหาพระองค์ กายข้าพเจ้าปรารถนาจะพบพระองค์ เหมือนแผ่นดินที่แห้งผาก แห้งแล้ง ไม่มีน้ำ” (สดด 63:1) “วิญญาณข้าพเจ้ากระหายหาพระองค์เวลากลางคืน จิตใจของข้าพเจ้า แสวงหาพระองค์ตั้งแต่ชาติตรู” (อสย 26:9)
- 3 เราอาจถูกลดลงให้ทำตามความต้องการของเราในแบบผิวเผิน โดยเฉพาะการบริโภคเกินควรนั้นเป็นวิธีการที่ถอยกลับถอยห่างบางประการซึ่งเราเองก็กลัวที่จะคิดหาทางออกอย่างดีที่สุดหรือเปล่า
- 4 ในศตวรรษที่ 4 ท่านนักบุญเกรกอรี นาเซียนเซได้ขับเพลงถึงรหัสลับของพระเจ้าว่า “พระองค์คือผู้ที่เหนือทุกสิ่งออกไป เราจะเรียกพระนามใหม่ของพระองค์ได้อย่างไร เราจะร้องบทเพลงสดุดีบทใดถวายพระองค์ดี ไม่มีคำใดๆ จะอธิบายถึงพระองค์ได้ ... การโยยหาสากล การโอดครวญของทุกคน ไม่พ้นหาพระองค์” และเช่นนี้ท่านนักบุญเอากุสตินได้เขียนไว้ว่า “จากการโยยหาของเรา พระเจ้าทรงเพิ่มความปรารถนา ด้วยความปรารถนานั้น พระองค์ทรงทำให้วิญญาณเรากลับไป โดยการทำให้วิญญาณเรากลับไปเช่นนี้ พระองค์ทำให้มันสามารถปรารถนา”

จดหมายจากเทเซ ปี 2010...[1]

“เธอจะเป็นภรรยาของเราตลอดไป... ด้วยความละมุนละไม และความกรุณา”⁵

ในองค์พระคริสต์ การปรารถนาพระเจ้าของมนุษย์ชาติ ได้กลายเป็นความเป็นจริงขึ้นมาทางเนื้อหนังและโลหิต⁶ พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะอยู่ใกล้ชิดเราตลอดไปและได้ทรง ลงทุนสำหรับการนี้ด้วยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์ทรงลดองค์ลงมาต่ำต้อยที่สุด ถึงขนาดยอมเป็นผู้บริสุทธิ ที่ถูกปองร้ายอย่างไรเหตุผล และเมื่อทรงฟื้นคืนชีพแล้วก็ทรง มอบพระจิตให้กับเราอันเป็นการประทับอยู่แบบมองไม่เห็นที่ซึ่ง เราสูญเสียความครบครันของพระเจ้า

แยกแยะความปรารถนาต่างๆ ของเรา

จิตใจมนุษย์นั้นเปี่ยมล้นไปด้วยความปรารถนาและความมุ่งหวังอันหลากหลาย เราต้องการสิ่งต่างๆ มากมาย บางครั้งก็ขัดแย้งกันเองด้วย แต่เรารู้ดีว่าไม่สามารถกระทำ หรือเป็นเจ้าของทุกๆ สิ่งได้ แทนที่จะปล่อยเลยตามเลย แบบเคราะห์ๆ การตระหนักถึงสิ่งนี้จะสามารถปลดปล่อย ตัวเราและช่วยให้เราดำเนินชีวิตอย่างไรสิ่งก็ดขวางมาก ยิ่ง ๆ ขึ้นไปได้⁷

แน่นอน นี่เป็นสิ่งที่สำคัญที่เราจะต้องแยกแยะความ ปรารถนาต่างๆ ของเรา ไม่ใช่ว่าทุกสิ่งจะเลวร้ายไปหมด และก็ไม่ใช่ว่าทุกสิ่งจะดีไปหมดเช่นกัน เราต้องเรียนรู้ อย่างอดทนว่า สิ่งใดที่เราจะต้องใส่ใจเป็นอันดับแรก และ สิ่งใดต้องกำจัดออกไปเสีย

การตัดสินใจเลือกความมุ่งหวังต่างๆ ว่าสิ่งใดสำคัญที่สุด การใส่ใจกับสิ่งที่ได้พบในหวังลึกของตัวเราก็เป็นวิธีการรับฟัง พระเจ้าอยู่แล้ว พระเจ้าทรงตรัสกับเราโดยผ่านทางความ ปรารถนาของเราเองด้วยเช่นกัน ตัวเราเองจะต้องเป็นผู้ วินิจฉัยเสียงของพระเจ้าท่ามกลางเสียงต่างๆ ในตัวเราเอง⁸

5 ยชย 2: 16, 21

6 วันหนึ่งพระเยซูขอสตรีคนหนึ่งใกล้บ่อน้ำว่า “ขอน้ำดื่มสักหน่อยเถิด” (ยน 4:7) ทั้งเรื่องนี้แสดงว่า จริงๆ แล้ว พระองค์ทรงกระหายที่จะสื่อสารถึงพระพรของพระเจ้า บนกางเขน พระองค์กล่าวอีกว่า “เรากระหาย” (ยน 19:28) ในบริบทนี้ความกระหาย นี้มิใช่การแสดงออกขั้นสุดท้ายของความปรารถนาของพระเยซูที่จะให้ชีวิตหรือ? และด้วยวิธีการนี้ที่สื่อสารถึงพระพรของพระเจ้ามิใช่หรือ?

7 ไม่สำคัญหรือที่จะเรียนรู้เพื่อยอมรับนิสัยที่ไม่ครบครันและเอาแน่นอนไม่ได้ใน ชีวิตเราเอง บ่อยครั้งที่เดียวที่สิ่งคั่งที่มั่งคั่งที่สุดมักจะคอยปกปิดความจริงอันนี้ไว้ ดังนั้นสิ่งที่หวังโยเป็นพิเศษก็กลายเป็นการปกปิดความอ่อนแอของตนเอง โดยลืมนึกไป ว่าความไม่ครบครันภายใน ความทุกข์ยากและความตายก็เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตด้วย

8 “ข้าพเจ้าถวายพระแต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นที่ปรึกษาของข้าพเจ้า แม้มยามคำคืน จิตใจ ก็ยังพรั่งพร้อมข้าพเจ้า” (สดด 16:7)

ปลูกความปรารถนาต่อพระเจ้าในตัวเราขึ้นมา

และเราจะต้องยอมให้ความโหยหาอันลึกกล้าที่สุดตื่นขึ้นมา ในตัวเรา นั่นคือ ความปรารถนาต่อพระเจ้า!

จริงที่ว่าไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะคงจิตตารมณ์ของความ พิศวง และความชื่นชมเอาไว้ เนื่องจากพลังทั้งหลายของเรา ยกย่องความมีประสิทธิผลและการทำกิจการให้ลุล่วงไปโดย เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ทว่าในช่วงของความนิ่งเงียบอันยาวนานซึ่งดูเหมือนจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นนั้น พระจิตทรงดำเนินการอยู่ในตัวเรา โดยที่เราเองก็ไมรู้อะไรด้วย

รู้จักหรือ... อยู่อย่างนั้น เรียบๆ ไร้อารมณ์ใดๆ คุณเข่าลง รับรูว่าพระเจ้าทรงประทับอยู่ แบบมีออกในแบบต้อนรับ การส่งบลงได้เช่นนี้เป็นการแสดงออกถึงการเปิดรับพระเจ้า แล้ว

ท่าต่างๆ ในการนมัสการและการรำพึงนั้นเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมทั้งหลายในเอเชียมาช้านานนับศตวรรษแล้ว คริสตชนซึ่งได้รับผลกระทบจากกระแสโลกควรจะได้รับ กำลังใจในการฟื้นฟูการภาวนาเช่นนี้ไหม? ในพิธีกรรมและ งานชุมนุมต่างๆ เราอาจนำเอาภาวนาแบบนี้ไปใช้กับกลุ่มและการเฉลิมฉลองต่างๆ ได้

แบ่งปันสิ่งที่เรามี

การยอมตนให้ถูกซึมซาบด้วยความกระหายหาพระเจ้า จะไม่ แยกเราออกจากความห่วงใยต่อโลกรอบตัวเราในทาง ตรงกันข้าม ความกระหายนี้จะนำให้เรากระทำทุกสิ่งที่เราทำได้ เพื่อว่าผู้อื่นจะได้รับประโยชน์จากสิ่งสร้างและปีติไปกับการดำเนินชีวิต⁹

การแยกแยะความปรารถนาต่างๆ ของตัวเราอมรับที่จะ ไม่เป็นเจ้าของทุกสิ่ง จะนำให้เราไม่ผูกขาดความมั่งคั่งไว้ เพื่อตนเองเท่านั้น¹⁰ ในช่วงศตวรรษที่ 4 ท่านนักบุญอัมโบรส ได้กล่าวไว้ว่า “ไม่ใช่เพราะความยากจนทำให้นิจบริจาดทานแก่ คนยากจน แต่การให้ทานของท่านนั้นเป็นการคืนสิ่งต่างๆ ที่เป็นของคนยากจนต่างหาก”

9 ความเชื่อไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับมิติทางศาสนาเท่านั้น ไม่มีสิ่งใดที่ส่งผลกระทบต่อ คุณภาพชีวิตจะปล่อยให้เรานิ่งเฉยอยู่ได้ การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ การแสดงออก ทางศิลปะ การเมือง สหภาพ หรือการอุทิศตนต่อสังคมสิ่งเหล่านี้อาจเป็นวิธีการรับใช้ พระเจ้าได้เท่านั้น การเรียนการสอน การบริหารจัดการธุรกิจกับมนุษย์ชาติ การอุทิศ ตนต่อครอบครัวของเราเอง การขยายมิตรภาพของเราออกไป ทุกสิ่งทุกอย่างมานั้น อาจเป็นการเตรียมการมาถึงของพระอาณาจักรของพระเจ้าได้ทั้งนั้น

10 การปรับระบบเศรษฐกิจและการเงินของโลกจะเป็นไปได้ถ้าไม่มีการเปลี่ยนจิตใจ มนุษยชาติ จะวางรากฐานของระบบที่ยุติธรรมขึ้นมาได้อย่างไร トラบที่บางคนยังคง ต้องการสะสมความมั่งคั่งอยู่บนความทุกข์ยากของผู้อื่น

การเรียนรู้ที่จะไม่เป็นเจ้าของทุกสิ่งจะช่วยปกป้องเรา จากความโดดเดี่ยว ความมั่งคั่งทางวัตถุนั้นมักจะอยู่คู่กับการหันเข้าหาแต่ตนเอง ทำให้ขาดการสื่อสารที่แท้จริง ไม่จำเป็นต้องใช้อะไรมากมายเลยเพื่อที่จะทำให้แตกต่างออกไป¹¹

ความคิดริเริ่มในด้านการแบ่งปันมากมายอยู่ใกล้แค่เอื้อม เช่น การพัฒนาเครือข่ายสนับสนุนต่างๆ การส่งเสริมเศรษฐกิจของการร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกัน การต้อนรับผู้ลี้ภัย การเดินทางเพื่อทำความเข้าใจต่อวัฒนธรรมและสถานการณ์ของมนุษย์ในที่ต่างๆ โดยเข้าไปอยู่ในที่แห่งนั้น การส่งเสริมการจับคู่ระหว่างเมือง/หมู่บ้าน/วัด เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ขัดสน การใช้เทคโนโลยีใหม่ในทางที่ดีเพื่อสร้างเครือข่ายของการช่วยเหลือกันและกัน...

เราต้องระมัดระวัง ไม่ปล่อยให้ตัวเราถูกรอบงำโดยวิสัยทัศน์ที่มองโลกแต่แง่ร้าย สงครามนั้นหลีกเลี่ยงไม่ได้¹² การให้ความเคารพต่อผู้อื่นนั้นเป็นดังคำอวยพรอันล้ำค่าเพื่อเตรียมสันติภาพ ชายแดนของประเทศที่ร่ำรวยที่สุดจะต้องเปิดมากกว่านี้ ความยุติธรรมบนโลกนี้จะต้องมีความเป็นไปได้มากยิ่งขึ้น¹³

การวิเคราะห์และเรียกร้องให้ส่งเสริมความยุติธรรมและสันติภาพเกิดขึ้นทั่วไป สิ่งจำเป็นที่ยังขาดก็คือแรงจูงใจเพื่อที่จะเกิดความเพียรพยายามซึ่งมีความจำเป็นมากกว่าแค่ความตั้งใจเท่านั้น

พระวรสารเรียกร้องเราให้มีความเรียบง่าย การเลือกความเรียบง่ายจะเปิดจิตใจเราให้แบ่งปันและนำไปสู่ความปิติสุขซึ่งมาจากพระเจ้า

วางใจในพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไป

ขณะที่ความเชื่อจะหมดไปในหลายๆ สังคม แต่ความโหยหาฝ่ายจิตก็กำลังก่อตัวขึ้นมา เราจำต้องค้นหาถ้อยคำที่ถูกต้องความเรียบง่ายต่างๆ เพื่อให้ความเชื่ออันมีชีวิต แก่เรานั้นเข้าถึงคนอื่นๆ ได้

ผู้คนจำนวนมากไม่อาจเชื่อได้ว่าพระเจ้าทรงรักพวกเขาเป็นการส่วนตัว สำหรับบางคนนั้นการถูกทดลองอย่างหนักทำให้ไม่สามารถไว้วางใจในพระเจ้าได้อีกต่อไป¹⁴ แล้วเราจะอธิบายให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้อย่างไรว่าพระเจ้านั้นจริงจังกับข้อกังขาและต่อต้านสิ่งที่เหลือเชื่อต่างๆ?¹⁵ พระเยซูเองทรงมีส่วนในความเจ็บปวดของบรรดาผู้ที่ทนทุกข์ยาก ทรงร้องออกมาบนกางเขนว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าแต่พระเจ้า ทำไมพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าเล่า?”¹⁶

เด็กๆ จำนวนมากเติบโตขึ้นมาโดยไม่มีผู้ใดเคยได้บอกกับพวกเขาว่า พระเจ้าทรงรักพวกเขา จะมีเยาวชนคนไหนยอมเดินเคียงข้างพวกเขาสักคนหนึ่งหรือหลายๆ คนบนถนนสายความเชื่อนี้บ้างไหมหนอ?

เมื่อเติบโตขึ้นมา ก็ยังมีผู้ที่หลุดลอยไปจากวงสัมพันธ์ของชุมชนคริสตชน บ่อยครั้งที่เดียวที่เป็นการตัดสินใจแบบไม่รู้ตัว แต่เป็นเพราะสายโซ่ของสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้ความเชื่อต้องตกต่ำลงไปอยู่ที่ปลายสุดของขั้นบันไดของลำดับความสำคัญทั้งหลาย เพื่อนๆ จะช่วยกันและกันหรือเพื่อนสายสัมพันธ์กับชุมชนท้องถิ่นของผู้ที่มีความเชื่อขึ้นมาอีกครั้งได้อย่างไร?

11 เมื่อหมู่คณะของเราเตรียมการประชุมเยาวชนในเมืองใหญ่ๆ ในทวีปต่างๆ เพื่อเป็นขั้นตอนของ “การจาริกความหวังใจบนแผ่นดิน” เราเชิญชวนครอบครัวต่างๆ หนึ่งจำนวนพันให้ต้อนรับเยาวชนสักคนหนึ่งหรือมากกว่าซึ่งพวกเขาไม่เคยรู้จักและสื่อสารภาษาไม่ได้ให้มาพักอยู่กับครอบครัวเขา แล้วเราก็พบว่าไม่ลำบากอะไรเลยที่จะแสดงออกถึงความดีที่อยู่ในจิตใจมนุษย์เรา

12 แม้จะมีทั้งความกังขาและข้อผิดพลาดต่างๆ นานา แรกเริ่มศตวรรษที่ 21 ก็ถูกหมยไว้ด้วยการยืนยันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ของความตระหนักในระดับสากลและการแสวงหาการจัดการอันเข้มขันในด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนที่หลากหลาย เช่น การระดมประชาชาติ ความพยายามต่างๆ ในการสนองตอบร่วมกันต่อสิ่งที่ท้าทายต่างๆ ในปัจจุบัน (ด้านบรรยากาศ สภาวะแวดล้อม สุขภาพ เศรษฐกิจ) ... การขึ้นต่อกันและกันระหว่างชาติต่างๆ ที่เพิ่มมากขึ้นอาจก่อให้เกิดความกลัวต่างๆ นานา กระตุ้นปฏิบัติการ ปกป้องตนโดยสร้างเอกลักษณ์ของตนขึ้นมา แต่มันจะกลายเป็นการไม่รับประกันต่อสันติภาพไปไหม?

13 ยังมีเด็กฯ อายุน้อยกว่า 5 ขวบจำนวน 9 ล้านคนต้องสิ้นใจลงทุกปี และ 29 เปอร์เซนต์ของจำนวนเด็กที่รอดชีวิตในประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลายยังคงตกเป็นเหยื่อของการขาดสารอาหาร สิ่งนี้รับไม่ได้ยิ่งยวด ในขณะเดียวกันควรเน้นว่าต้องขอขอบคุณต่อข้อตกลงสากลในเรื่องสิทธิเด็ก ซึ่งได้รับการรับรองเป็นเอกฉันท์โดยที่ประชุมใหญ่ของสหประชาชาติในปี ค.ศ. 1989 การปฏิบัติต่อเด็กฯ จึงได้รับการเปลี่ยนโฉมไป ด้วยความพยายามร่วมกันในระดับนานาชาติ อัตราการตายและการขาดสารอาหารลดลงเกือบ 30 เปอร์เซนต์ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา

14 นี่มิใช่กรณีของผู้ที่ต้องทนกับความทุกข์ยากที่สุดทุกคน ผมนึกไปถึงชายหนุ่มคนหนึ่งที่เคยพบที่เซเชลล์ เขาเป็นโรคที่รักษาไม่หายซึ่งกำลังทรุดหนักลงเรื่อยๆ เขาต้องทนทุกข์เป็นที่สุด โอกาสต่างๆ ที่เคยมีเพื่อดำเนินชีวิตอันครบครันค่อยๆ เลือนหายไป แต่ทว่าประภายตาและทัศนคติทั้งหมดของเขาก็ยังคงเปิดกว้างอย่างน่าแปลกใจ วันหนึ่งเขาบอกผมว่า “ตอนนั้นผมเรียนรู้แล้วว่าความหวังใจหมายความว่าอะไรกัน ก่อนหน้านั้นผมไม่จำเป็นต้องรู้ แต่ตอนนี้ผมรู้แล้ว” และเขาจะเสริมในจดหมายที่เขียนถึงผมว่า “ผมจะต้องไม่ปล่อยให้ความเจ็บไข้ของผมมาครอบงำความสนใจทั้งหมดของผมไป” แล้วผมก็บอกตนเองว่า ชายหนุ่มคนนั้นน่าจะรู้ว่าคำพูดของเขาได้ช่วยให้ผมได้เดินทางต่อไป และเขาได้ช่วยอีกหลายๆ คนด้วยทัศนคติของเขา ในตัวเขานั้นสิ่งนี้คือการไตร่ตรองถึงความเร้นลับแห่งการฟื้นคืนชีพ ซึ่งแม้จะดูเล็กน้อยแต่ก็เป็นความจริง

15 ท่ามกลางบรรดาหนังสือที่ประกอบขึ้นเป็นพระคัมภีร์ และแม้กระทั่งคัมภีร์ในศาสนาอื่นฯ ไม่มีเล่มใดที่แสดงอย่างชัดเจนถึงการต่อต้านของผู้ที่ทนทุกข์อย่างบริสุทธิ์ เช่นในพระคัมภีร์ฉบับโยบ โยบประสบความเหลื่อมล้ำชีวิตที่ต้องทนทุกข์ เขาบ่นเกี่ยวกับโลกซึ่งจะดีกว่าถ้าไม่ได้ถือกำเนิดมาเสียเลย แต่แม้ในช่วงของความรุนแรงของการต่อต้านของเขา เขาก็ยังคงพูดกับพระเจ้า เขาไม่ได้รับคำตอบต่อคำถามทั้งหมดของเขา แต่ทว่าเขาได้พบสันติภาพในการได้เผชิญหน้ากับพระเจ้า

16 มก 15:14

บางครั้งก็มีช่องว่างกว้างขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างความรู้
ในมิติแห่งความเชื่อกับความรู้ที่ได้รับมาจากด้านอื่นๆ
ความเชื่อที่คงเหลืออยู่เพียงระดับวลีที่ได้เรียนมาในวัยเด็ก
จะเกิดปัญหา เมื่อต้องเผชิญกับวิกฤตต่างๆ ในวัยผู้ใหญ่ เรา
สามารถค้นพบความสุขได้ด้วยการเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึง
ความลึกกลับแห่งความเชื่อในทุกช่วงวัยของชีวิตเราเอง¹⁷

รื้อฟื้นความกล้าหาญของเรา

พระเจ้าทรงเรียกเราให้เปลี่ยนแปลงโลกด้วยความทะเยอทะยาน
อันสูงส่งแต่ถ่อมตนอย่างลึกซึ้งด้วย

ผู้อาวุโสอาจให้กำลังใจผู้เยาว์ คนรุ่นเยาว์ทั้งหลายนั้นมีขีด
ความสามารถไม่แพ้คนรุ่นก่อนพวกเขาเลย

การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จะต้องเริ่มต้นที่ตัวเราเอง นั่นคือ
เราต้องยอมให้พระคริสต์ผู้ฟื้นคืนชีพมาเปลี่ยนจิตใจของเรา
และยอมให้พระจิตทรงนำทางเราออกไปสู่แหล่งน้ำลึก เพื่อที่
ว่าเราจะได้สามารถมุ่งหน้าไปสู่อนาคตได้อย่างกล้าหาญ

ให้เรายินดีกับความกระหายหาซึ่งพระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ใน
ในตัวเรา สิ่งนี้ให้พลังใหม่แก่ชีวิตทั้งหมดของเรา “ผู้กระหาย
จงเข้ามา ผู้ที่ต้องการน้ำแห่งชีวิต จงดื่มน้ำนั้นโดยไม่ต้องเสีย
ค่าใช้จ่ายใดๆ”¹⁸

fr. Alois

我的心
灵渴慕
上帝

17 มีวิธีการต่างๆ นานา เช่น กลุ่มพระคัมภีร์ การอ่านข้อความจากพระคัมภีร์สั้นๆ ใน
แต่ละวัน การไปเข้าเฝ้ายาม การเข้าร่วมการฝึกอบรมในเขตวัดที่สังกัด การศึกษาที่จัด
โดยร่วมมือกับภาควิชาเทววิทยาหรือสถาบันอื่นๆ ของพระศาสนจักร การเรียน
หลักสูตรทางอินเทอร์เน็ต...

18 วว 22:17

